

Arrest

nr. 77 644 van 20 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 13 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 december 2009 dient de verzoekende partij een asielaanvraag in die resulteert in het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gekend onder nummer 51 945, uitgesproken op 29 november 2010, waarbij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekende partij wordt geweigerd.

Op 21 januari 2011 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), dat aan de verzoekende partij op een niet nader te bepalen datum betekend werd. Het beroep dat de verzoekende partij aantekent bij de Raad resulteert in het arrest 59 673 van 14 april 2011 waarbij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Op 11 februari 2011 dient de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 23 november 2011 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag onontvankelijk.

Op 14 december 2011 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten onder de vorm van een bijlage 13 uitgereikt. Dit is de bestreden beslissing, met redengeving die luidt:

“Betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs leveren dat zij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, al. 1, 2° wet 15dec80)”

2. Ontvankelijkheid

2.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt vast dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Ambtshalve wijst de Raad ter terechtzitting op deze bepaling.

De verzoekende partij heeft geen belang bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten belet immers niet dat de verzoekende partij onder de gelding valt van een eerder bevel om het grondgebied te verlaten met name, het bevel dat werd afgegeven op 21 januari 2011. Dit bevel steunt op de miskenning door de verzoekende partij van artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet. Dit bevel is definitief, daar de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring ingediend tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 januari 2011 verworpen werd bij arrest gekend onder nummer 59 673 uitgesproken door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 april 2011.

Dit bevel kan nog steeds uitgevoerd worden door de verwerende partij. De verzoekende partij zou hieraan derhalve vooralsnog gevolg dienen te geven. De gevorderde vernietiging kan bijgevolg geen nuttig effect sorteren zodat de verzoekende partij niet getuigt van het rechtens vereiste belang (RvS 2 oktober 2003, nr. 123.774; RvS 11 mei 2005, nr. 144.319; RvS 19 april 2007, nr. 170.162).

Waar de verzoekende partij, nadat haar ter terechtzitting gevraagd werd haar belang uiteen te zetten, erop wijst dat de bestreden beslissing vormelijk tekortkomt door het gebrek aan handtekening vanwege de burgemeester blijkt dat de bestreden beslissing wel degelijk door de burgemeester is ondertekend en dat deze grief feitelijke grondslag mist.

Waar de verzoekende partij ter terechtzitting voorhoudt dat haar belang nog bestaat omwille van de ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat een dergelijke aanvraag de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86.715; RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 6 februari 2004, nr. 127.903; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036; RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Bovendien dient te worden benadrukt dat verzoekster met haar betoog niet aantoonde dat er in casu een bepaling van materieel recht zou zijn geschonden waaruit zou kunnen worden afgeleid dat het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9ter vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten zou opschorten of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 22 juli 2002, nr. 109.500; RvS 3 juni 2004, nr. 132.035; RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Dit klemde nog meer nu de verzoekende partij in casu nalaat uiteen te zetten op welke wijze haar medische toestand het haar onmogelijk maakt om terug te keren naar haar land. Een loutere verwijzing naar een ingediende aanvraag op basis van artikel 9ter van de vreemdelingenwet volstaat niet.

Voorts brengt de verzoekende partij geen andere nieuwe elementen aan die haar rechtstoestand zouden hebben gewijzigd sedert het in beraad nemen van het beroep gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 21 januari 2011.

De verzoekende partij toont haar belang bij de vordering niet aan.

Het beroep is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN